

Автор Галушкін Владислав, 13 років, «Казка про Ліру із планети Астраль» (казка), Ліцей №2 ім. А.П. Бахути Новокаховської міської ради, керівник Плахотіна Юлія Сергіївна, Херсонська обл.

Улюблені предмети: література, хімія. **Інтереси** беру участі у літературних конкурсах, читаю вірші. **Опис роботи:** ідея виникла після перегляду фільму про космічні пригоди «Затура». Там брати граючи в гру потрапили у космос разом із будинком. Я вирішив придумати свою історію, але не про мешканців планети Земля, а про іншу можливу цивілізацію. **Досягнення:** Я постійний учасник позакласного читання віршів, беру участь у конкурсах на рівні школи і міста. **Стислий виклад суті і змісту роботи:** Ліра — молода жінка, чия душа була захоплена темрявою, що випромінював Вітіан. Частина цієї темряви потрапляє в її серце, відчуваючи цю небезпеку, Ліра змушена втекти з планети, щоб не знищити її проти своєї волі. Втікаючи від темної сили, вона залишає все позаду, з часом її знаходить брат, але вона вже не та сама: тягар темряви змінив її, і жінка повинна знайти шлях до внутрішнього балансу, щоб повернути собі свою сутність.

Оцінка казки з точки зору можливостей та розвитку здібностей:

Творчість і уява: Створення такої казки вимагає багатої уяви та здатності виводити нові світи, персонажів та конфлікти. Я створив складну атмосферу, де переплітаються темряви та внутрішні страждання героїні. Це дає змогу розвивати вміння дивитися на світ з різних перспектив і шукати глибші сенси в простих речах.

Емпатія та розуміння персонажів: Розвиток співчуття до героїв, як-от Ліра, дозволяє краще розуміти емоції інших людей, їхні страхи і мотивації. Казка дає змогу поглибити знання про те, як внутрішні боротьби та конфлікти можуть впливати на вчинки і долю.

Структурування і написання історії: Казка вимагає побудови чіткої сюжетної лінії, де є зав'язка, розвиток подій, кульмінація та розв'язка. Це розвиває навички структурованого мислення і організації матеріалу, що є важливим у багатьох сферах життя.

Моральний аспект: Теми про темряву, внутрішні боротьби та пошук свого шляху допомагають краще усвідомлювати моральні питання. Казка піднімає питання про вибір, долю та відповідальність, що розвиває критичне мислення і здатність аналізувати складні життєві ситуації.

Емоційний розвиток: Глибоке занурення в переживання персонажів дозволяє розвивати емоційну чутливість і здатність виражати складні почуття через слова. Це допомагає краще розуміти власні емоції та вміння висловлювати їх в художній формі.

Символізм і метафори: Використання темряви як символу внутрішніх конфліктів дає можливість розвивати здатність до символічного мислення та використання метафор, що важливо для мистецтва, літератури та навіть у повсякденному житті.

Ця казка відображає різні шари людської психології і внутрішнього світу. Вона допомагає розвивати як творче, так і аналітичне мислення, а також здатність глибше розуміти себе та інших. Мистецтво, особливо через такі історії, дає можливість не лише розвивати творчі здібності, а й робити важливі відкриття про світ навколо і внутрішній стан.

Казка про Ліру із планети Астраль

У безмежному просторі космосу, де небо не знає кінця, а зорі сяють мільярдами різних кольорів, існувала планета, названа Астраль. Вона була такою особливою, бо її жителі — астрошуми — могли подорожувати не лише по простору, але й по часу.

Астрошуми виглядали як маленькі, яскраві кульки, що пульсували енергією. Вони жили у містах, що висіли в небі, серед хмар, котрі перетворювались на найбільш неймовірні конструкції. Місто Космоуспіх було найбільшим серед них і славалося своїми величезними бібліотеками знань, що могли змінювати реальність.

Одного дня, коли сонце Астрала сяяло яскравіше за звичайне, одна з астрошуми на ім'я Ліра, молода дівчина-астрошум, вирішила вирушити в подорож. Вона давно мріяла дізнатися, що ж ховається за горизонтом своєї рідної планети. Всі говорили, що неможливо покинути межі Астрала, адже за ним лежав темний космос, наповнений таємничими створіннями та невідомими силами. Але Ліра була вперта й відважна.

Вона сіла в свій космічний корабель, що виглядав, як величезний вітрильник з прозорими крилами, і вирушила у невідомість. Її серце билось швидше, адже космос був її покликом. Ліра не могла залишити свій рідний світ, не дізнавшись, що саме ховається у найглибших куточках галактики.

Подорож була складною. Кожен мить в космосі був сповнений нових відкриттів. Ліра побачила зірки, що співали, планети, які мріяли, і навіть чорні діри, котрі шепотіли свої темні таємниці. Вона мандрувала між туманними хмарами та між зорями, які зникали так швидко, що не встигала помітити, як вони залишаються позаду.

Але найголовніше сталося, коли Ліра потрапила на планету Вітання — місце, де, як виявилось, зберігалися всі зниклі зірки, що колись засвічували небо Астрала. Зірки стали відображенням своїх власних світлів і пам'ятей, і лише ті, хто був готовий зрозуміти глибину космосу, могли з ними спілкуватися.

На цій планеті Ліра зустріла загадкового старця, який здався їй дуже знайомим, хоча вона ніколи його не бачила. Він розповів їй, що її мандрівка — це частина великого плану, в якому зірки повинні повернутися на свої місця. Але для цього Ліра повинна пройти крізь кілька випробувань, щоб зрозуміти справжню сутність космосу. І найважливіше з них — знайти те, що зникло у глибинах темного космосу.

Ліра довго мандрувала по планеті Вітання, і кожен її крок був як відкриття нового світу. Вона побачила зірки, які розповідали про минуле, інші — про майбутнє. Всі вони мали свій характер: одна була лагідною та теплою, інша — холодною та туманною, а деякі взагалі мовчали, ніби сховані у своїй власній тіні.

Вітання було величезним і таємничим місцем. Кожен крок Ліри приводив її до нових країн, де зірки були жителями, що створювали свій власний всесвіт. Вони жили у величезних палацах з газоподібних матеріалів, що світяться різними кольорами, і їхні розмови разносилися по простору, як музика.

І ось одного дня, поки Ліра блукала серед цих космічних чудес, вона натрапила на величезну скалу, яка виглядала, як залишки стародавнього храму. За її підніжжям Ліра побачила маленьку печеру, у середині якої на кам'яних стінах горіли стародавні символи.

Це — твоя наступна підказка, — сказав голос, що раптово виник з самісінької тіні.

Ліра підійшла ближче, і, озирнувшись, побачила того самого старця, з яким зустрілася раніше. Він усміхався, ніби чекав на неї.

Що це за символи? — запитала Ліра, пильно вдивляючись у світло.

Це знаки давніх космічних мандрівників, — пояснив старець. — Вони залишили цей храм, щоб ти могла знайти свою істину. Якщо зрозумієш ці символи, зможеш побачити те, що інші не можуть.

Ліра почала вивчати символи, і з кожним рухом рукавиці її корабля ставали м'якшими. Вона відчула, як її розум почав відкриватися для нових горизонтів. Зірки більше не здавалися їй просто світлом на небі — вони стали живими, як люди, кожен з яких мав свою історію, свій біль і свою радість.

Це не просто подорож, — сказала Ліра, піднявши голову. — Це дослідження самого себе, мого місця в космосі.

Саме так, — відповів старець. — Космос — це відображення тебе, твого розуміння та прагнень. І тільки той, хто здатен зрозуміти себе, може знайти справжнє місце серед зірок.

Ліра закрила очі і занурилася в глибину своїх думок. Вона відчула, як космос відкривається перед нею, і всі ті таємниці, які колись здавалися недосяжними, стали частиною її власного шляху. Зараз вона знала, що її місія — не просто знайти зниклі зірки, але й допомогти їм знайти шлях додому.

Наступного дня, відшукавши всі потрібні ключі до розгадки символів, Ліра піднялася на вершину храму, і перед нею відкрилася нова частина космосу — темна, але водночас повна величезних можливостей.

Ти готова до останнього кроку? — запитав старець, вказуючи на темне безмежжя, що простягалось попереду.

Так, — сказала Ліра, впевнено крокуючи у глибину космосу.

І ось, вступаючи у нескінченність, вона побачила, як нові зірки почали розцвітати, одна за одною, створюючи нові шляхи і нові світи.

Після того як Ліра відновила баланс у космосі, Астраль наповнилася новим світлом. Зірки не просто світили, вони співали, розповідаючи стародавні легенди та мудрість. Кожна планета стала живим організмом, який реагував на зміни у Всесвіті, а всі жителі космосу відчували, що їхні серця б'ються в єдиному ритмі.

Але Ліра знала, що її мандри не завершилися. Вона повернулася додому, але тепер вона була іншою. В її душі з'явилася нова глибина розуміння. Космос вже не був для неї лише місцем подорожей і відкриттів — він став її домом, місцем безмежної можливості для змін.

Одного дня Ліра, сидячи на вершині одного з багатоповерхових міст Космоуспіху, помітила, як змінилася сама планета. Всі жителі астрошумів тепер не тільки могли подорожувати між зірками, а й разом із ними співати, допомагаючи відновити космічну гармонію. І хоча кожен з них був маленьким і виглядав як кулька, вони мали величезну силу: сила любові до Всесвіту.

Але що тепер? — запитала Ліра сама себе. Вона відчула, що її подорож лише починається, і що існують ще багато невідомих куточків космосу, які потребують уваги.

Тим часом старець, що супроводжував її протягом усіх випробувань, з'явився поруч. Він дивився на Ліру, як на давню знайому, і усміхався.

Ти зробила величезний крок, Ліро, — сказав він. Але твоя подорож ще не завершена. Тепер ти повинна стати провідником для інших, допомогти їм віднайти їхні зірки, віднайти свої місця в космосі.

Ліра задумалась. Вона зрозуміла, що її місія — не лише відновити космос, а й поділитися своєю мудрістю з іншими. Вона почала навчати нових астрошумів, допомагаючи їм знайти їхні зірки і відновити гармонію в своїх душах. Від цього Космоуспіх став ще яскравішим, і з часом інші планети приєдналися до цієї великої космічної родини.

Космос більше не був просто простором — він став місцем взаємодії, місцем співпраці всіх живих істот. І Ліра, дивлячись на безкрайні зорі, зрозуміла, що її справжнє місце в цьому великому Всесвіті — бути світлом для інших.

Одного вечора, коли небо над Астралем було наповнене мільйонами зірок, Ліра вирушила в нову подорож. Вона тепер не просто шукає своє місце — вона стала частиною цієї нескінченної мозаїки, де кожна зірка є важливою, а кожна планета має свою історію.

І коли Ліра дивилася на величезний космос, який відкривався перед нею, вона знала: де б вона не була, вона завжди буде частиною цього великого, безкрайнього всесвіту, який щодня розквітає новими можливостями. Ліра, хоча й відчула величезне полегшення від того, що космос і планета Астраль відновилися, не могла позбутися почуття, що це лише початок її шляху. Вона була на порозі чогось більшого, і не могла ігнорувати відчуття, що в цьому величезному всесвіті є сили, котрі не поділяють її поглядів на гармонію і рівновагу.

Одного вечора, коли Ліра знову мандрувала між зірками, вона зустріла старця. І хоча він виглядав так, ніби з'явився зі спогадів про минулі часи, Ліра відчула, що цей мудрий чоловік був більше ніж просто учитель для неї.

Ліро, є щось, що я маю розповісти тобі. Я — твій предок, той, хто почав цю велику подорож, ще коли планета була в небезпеці. Моя душа — частина твоєї, і я завжди буду допомагати тобі знайти твій шлях.

Ліра подивилася на старця з великим подивом. Її серце затрепетало від цієї новини, і вона зрозуміла, що насправді їх зв'язок не просто випадковий.

Ти був моїм першим провідником? — запитала Ліра, дивлячись на нього з новим розумінням.

Так, — відповів старець. Я допоміг створити цю гармонію, цей баланс між зірками та планетами. Але є ще одна тінь, яка загрожує всьому тому, чого ти досягла. І ця тінь не просто спостерігає — вона прагне знищити все, що ти створила.

Хто це? — запитала Ліра, її очі заблищали від сліз.

Це Вітіан, — відповів старець. Він був колись одним із нас — астрошумом, але його серце потемніло від жадоби влади та контролю. Він прагнув того, щоб зірки й планети стали під його владою. І хоча він не зміг цього досягти, його вплив і досі залишається.

Ліра відчула холод у своїй душі. Вітіан — той, хто колись був серед них, тепер прагнув стати володарем цього нового світу. Вона знала, що він не зупиниться, поки не здобуде все, що він хоче.

Що мені робити? — спитала вона, вперше відчуваючи справжнє занепокоєння.

Вітіан використовує темну енергію, яка знищує зірки, змушує їх згасати і забирає гармонію з планет. Його мета — зібрати всі зниклі зірки і створити зіткнення, яке змусить весь космос змінити свій курс на його користь. Ти

повинна зупинити його. Ваша боротьба буде не лише зовнішньою, але й внутрішньою, адже він буде намагатися проникнути в твої думки, підірвати твою віру в те, що ти зробила.

Ліра зрозуміла, що її наступне випробування буде не лише боротьбою з зовнішньою силою, а й випробування глибини себе. Вона повинна була не лише здолати Вітіана, але й не дозволити йому зламати її внутрішню гармонію.

Кілька днів потому Ліра вирушила в подорож, аби знайти Вітіана і зупинити його. Вона слідувала за тіннями космосу, де зникали зірки, і зрозуміла, що він залишає за собою темний слід. Його вплив був потужним, і з кожним кроком Ліра відчувала, як темна енергія починає проникати в її думки.

Вона знайшла його в серці великої чорної планети, де він стояв, оточений туманом темної енергії. Він був схожий на чудовисько з темної матерії, але в його очах можна було побачити ту саму рису, що колись робили його частиною цього космосу.

Ти прийшла зупинити мене, Ліро?" — запитав він, голос його звучав як шурхіт темної бурі.

Ти зрадив цей космос, Вітіане, — відповіла Ліра. Ти не розумієш, що гармонія — це не контроль. Це вільний рух, вільний потік енергії між планетами, між зірками. Ти не маєш права забирати це.

Вітіан посміхнувся, але його посмішка була пуста, темна.

Гармонія, — повторив він. — Я прагнув до цього, але твоє бачення — це ілюзія. Моя мета — справжня сила, справжня влада над космосом.

Ти не зможеш її отримати, — сказала Ліра. Бо справжня сила не в контролі, а в розумінні.

З цією останньою фразою Ліра зібрала всі свої сили, і світло, яке народилося в її серці, заповнило всю темну планету. Це було світло гармонії, яке осяяло кожну зірку, кожну частинку космосу, що відновлювалась.

Вітіан спробував опиратися, але його темна енергія почала танути під потужним світлом. Він кричав, але все більше зникав, розсіюючись у космосі.

Космос знову став гармонійним, і зірки, що було забрано, повернулися на свої місця. Ліра знала, що тепер її місія завершена. Вітіан більше не буде загрозою для цього світу. Але з його зникненням Ліра також зрозуміла: справжній ворог — це не інші, а ті темні сили, які існують усередині нас, і тільки через гармонію та саморозуміння можна подолати їх.

Після того, як Ліра перемогла Вітіана і відновила баланс, космос наповнився світлом, але цього разу вона відчула, що з її серцем відбувається щось дивне. Наче деяка частина темряви, що була в душі Вітіана, осіла

всередині її самої. Ліра спочатку не помітила цього. Все навколо здавалося нормальним, і вона навіть відчула гордість за те, що змогла відновити гармонію. Але з часом темна енергія почала зростати всередині її серця. Вона відчула, як втрачає контроль над своїми думками. Її колишня впевненість змінилася на тривогу. Ліра намагалася приховати це від інших, але чим більше вона боролася, тим сильніше темна частина її душі намагалася взяти верх.

Одного дня, коли планета Астраль була наповнена світлом, Ліра раптово відчула потужний імпульс темної енергії всередині себе. Ця сила почала поширюватися, і навіть сама планета почала тремтіти. Ліра зрозуміла, що вона більше не може залишатися на Астралі. Її присутність ставала небезпечною для всіх навколо. Вона не могла дозволити собі знищити те, що так довго відновлювала.

Всі ці роки Ліра намагалася знайти способи очистити своє серце від темряви, але безуспішно. І ось, коли все стало надто складно, вона вирішила втекти. Вночі, коли зірки освітлювали небосхил, Ліра безшумно залишила свій дім. Вона летіла через галактики, намагаючись триматися подалі від Астраля, бо відчувала, що її темна енергія може вбити все, що вона любила.

Від неї залишалися лише спогади в серцях тих, хто пережив її мандри, та питання, що виникали на планеті: "Що стало з Лірою?"

Минуло п'ять років. Всі ці роки Ліра блукала безцільно, як тінь, що не мала власного обличчя. Вона знала, що її боротьба ще не завершена, і що рано чи пізно їй доведеться знову зіткнутися з темрявою всередині себе. Але вона більше не була тією Лірою, що боролася за гармонію. Вона стала іншою, туманною, схованою від самого себе.

А тим часом її брат, Келас, який завжди вважав Ліру своїм провідником у світі гармонії, відчув, що щось сталося. Він давно відчував її відсутність, але не знав, чому вона залишила планету. Келас був вірним охоронцем Астраля і багато років мріяв знайти свою сестру, щоб повернути її додому.

Через п'ять років, після численних пошуків і досліджень, Келас віднайшов сліди Ліри. Він не знав, якою вона стала, але його серце підказувало йому, що є спосіб її повернути. Він мандрував від планети до планети, шукаючи свою сестру, поки, зрештою, не натрапив на планету, на якій відчував її присутність.

Ліро... — шепотів він, стоячи на межі нового світу. Вогняне світло зоряних туманів відбивалося у його очах, і він відчував, що вона десь поруч. Але він не знав, як сильно змінилася її душа. Вона була вже не тією Лірою, яку він пам'ятав.

Тим часом Ліра стояла на високій горі, дивлячись на нескінченний космос перед собою. Темна енергія всередині неї була сильнішою, ніж будь-коли. Вона відчула, як це світло навколо неї стає нестерпно яскравим, якби її власне існування було на межі знищення. Вона не знала, як зупинити це. Іноді їй здавалося, що темрява поглинає її цілком.

Але саме в цей момент вона відчула щось інше. Тепло. Тепло, яке приходило знову. І серед цього холодного космосу вона відчула свого брата, Келаса.

Він наближався.

Не підходь, — прошепотіла Ліра, її голос був тихим, ніби то не вона говорила. Вона знала, що, якщо Келас наблизиться, вона знову може втратити контроль над собою і знищити все навколо.

Брат не чув її слова. Він лише відчував її присутність і не зупинявся. Келас наближався до Ліри, відчуваючи її внутрішню боротьбу. Він знав, що щось не так, і що його сестра вже не та, якою була раніше. Кожен крок, який робив, сповнював його серце тривогою, але не міг зупинитися. Ліра була для нього більше, ніж просто сестрою; вона була частиною нього самого, і не можливо залишити її на самоті у цій боротьбі.

Коли нарешті опинився поруч, Ліра відвернулася, її очі були наповнені болем і сумнівами.

Не підходь до мене, — її голос був схожий на шепіт, який не відповідав її силі. - Ти не розумієш. Я більше не можу зупинити це.

Ліро... — сказав Келас, і його голос звучав спокійно, але в ньому було щось, що не можна було приховати. Я знаю, що ти борешся, але ти не одна.

Ліра підняла голову і поглянула на брата. В його очах побачила не тільки турботу, а й щось більше. В ньому було знання, яке вона не могла проігнорувати.

Я знаю, що ти хочеш допомогти, але я не можу контролювати це, — її голос здригнувся. - Темрява... Вітіан... Він зараз у мені. Я не можу більше бути тією Лірою, яку ти колись знав.

Келас взяв її за руку, і в його погляді було щось, що змусило Ліру зацікавитися.

Ліро, ти не розумієш... Я теж був дитям Вітіана, — його слова були важкими, але правдивими. Ми обидва — його діти. Я жодного разу не намагався дати цьому світло, яке було в мені. Я не відчував цієї темряви так, як ти, але я відчував її присутність у собі. І, можливо, саме тому я зміг дістатися сюди, щоб знайти тебе.

Ліра затремтіла від почутого. Вона стояла, мовчки дивлячись на брата, не знаючи, чи варто їй вірити. Всі ці роки вона була впевнена, що її боротьба

була виключно її власною. Але тепер з'явилася нова істина — вони обоє були дітьми Вітіана, і темна енергія існувала в обох з них.

Ти не одна в цьому. Ти не повинна носити цей тягар сама, — продовжував Келас. - Я знаю, як це важко, і готовий допомогти тобі.

Ліра не могла повірити своїм вухам. Брат, який завжди був її підтримкою, зізнавався, що вони обидва мали спільне коріння з темрявою, яку Вітіан залишив позаду. Вона відчула, як всередині її серця щось змінилося. Це було як вивільнення — вона не була сама в своїй боротьбі.

Ти не розумієш, брате, — сказала Ліра тихо. Я не хочу бути тим, ким був Вітіан. Я не хочу знищувати все навколо себе. Але темрява все одно всередині мене, вона поглинає мене.

Келас стояв поруч із Лірою, тримаючи її руку, намагаючись знайти слова, які могли б передати все, що він відчував. В його очах була рішучість, яку вона не могла не помітити.

Я знаю, що це важко, але ти не одна в цьому. Ми разом.— його голос був спокійним, але в ньому звучала сила, яка давала Лірі надію.

Ліра глибоко вдихнула, закриваючи очі. Вона відчувала, як темрява всередині неї обвиває її душу, стискає, не даючи дихати. Але тут, поруч, був її брат. Був її опорою, і навіть якщо вона не вірила в себе, він вірив у неї.

Я не знаю, чи зможу позбутися цього, Келас, — сказала тихо, голос був зірваним від болю. Я не хочу бути тією, ким став Вітіан.

Келас знову подивився на сестру, його погляд був сповнений любові та рішучості. Глибоко вдихнув, відчуваючи, як його власна темрява відгукується у відповідь, але він знав, що саме зараз настав час для змін.

Ти не одна, Ліро, — промовив він. Ми з тобою. Я розділю з тобою цей тягар.

Взяв її за обидві руки, відчуваючи, як темрява всередині Ліри все більше заповнює її. Це було важко. Вітіан залишив свій слід у їхніх серцях, але вони могли знайти шлях, щоб очистити себе, навіть якщо це вимагало великої жертви.

Ми можемо розділити її, Ліро, — продовжив Келас, дивлячись в її очі. Ми можемо приборкати темряву разом.

Ліра дивилася на нього, сумніваючись, але щось у серці розтало, коли побачила, як Келас не відводить погляду. Він був готовий зробити це заради неї, не шкодуючи ні про що. І хоча їй було важко вірити, що можна це зробити, вона відчула, як серце відгукується на його слова.

Як? — запитала тихо.

Ми розділимо її — сказав Келас, голос звучав як обіцянка. - Ми візьмемо частину цієї темряви на себе, і ти більше не будеш сама з нею. Ти не повинна нести її одна

Ліра відчула, як темрява в її грудях почала відступати, коли брат почав концентрувати свою енергію. Вони зв'язали свої душі, і Келас, маючи такий самий спадок темряви, був готовий прийняти частину її.

Якщо Ліра відчула, що ця темрява поглинає її, Келас прийняв її в себе. Вони стали одним цілим, і темрява, що була такою потужною і руйнівною, почала розчинятися. Їхні серця билися в унісон, і ця темна сила вже не могла розірвати їх. Вони були разом.

Часом темрява намагалася повернутися, пробудити в їхніх душах тривогу і біль, але єдність, сила була більше, ніж будь-яка тінь. Ліра відчула, як темна енергія поступово відступає, і в серці почала зароджуватися надія. Вона знову відчувала себе живою.

Ми зробили це, Келас, — її голос звучав уперше за довгий час чисто і тепло.

Так, ми разом, — відповів Келас, посміхаючись їй. - Тепер це позаду.

Ліра відчула, як темрява відступає, і серце знову стало легким. Вона дивилася на брата, і в очах з'явилося світло — те саме світло, яке вона думала, що втратила назавжди.

Ти допоміг мені, Келас, — в її голосі була вдячність і захоплення.

Ми допомогли один одному, ми обидва були частиною цієї темряви, але стали сильнішими, коли подолали її разом.

Стоячи на пагорбі, спостерігали, як зірки на небі здаються ще яскравішими. Темрява залишилася позаду, і хоча шлях ще був довгим, Ліра відчула, що тепер вона здатна подолати все, що буде попереду.